

Utrinki

ŠOLSKO GLASILO OŠ GORICA VELENJE

Utrinki in vodnik

UTRINKI

Veseli ali žalostni,
o simpatiji iz prve šolske klopi
ali o pravljicnem svetu, kjer polno pošasti živi.

Utrinki o sreči,
o sanjah in trenutkih večnih.

Papir in pisalo sta naših Utrinkov orodji
in črke ujete v njih utrinke minljive
v popotovanju v svetove proze, poezije in igre skrije.

Med šolskimi klopami se pišejo tudi drugačne zgodbe. Se stkejo verzi in rime. Se zaigra igra na zadnji strani zvezka.

Pisana beseda je lahko najboljši prijatelj, ki te posluša, ko si srečen, žalosten ali celo zmeden. Z njo lahko povežeš ljudi in jim pokažeš svoj svet. Je kot čarobni svet besed, ki te odpelje stran od vsakdanjega življenja in te popelje v čudovito dogodivščino.

In tako so se utrnilo letošnji Utrinki. Učenci so se poigrali s slovenskimi literarnimi junaki, se preizkusili v tem, kako biti vsaj za en dan naš poet France Prešeren, in aktualizirali razsvetljenske ideje Županove Micke. Mladi literati so ustvarjali domišljajske svetove in pesnili o sebi, šoli in življenju.

Nastale so tudi likovne pesmi o ljubezni in morju in trenutnem navdihu.

Prijetno branje ☺.

Na krilih domišljije

Ljubljana, 20. 10. 1830

Dragi dnevnik.

Pozno je že, jaz pa spet ne morem spati. Tako nezadovoljen sem s svojim življenjem in nisem edini, ki mu ni vseč, kam me je pripeljalo življenje. Mama, zelo verna ženska, je strašno nezadovoljna, ker sem študiral pravo, saj meni, da je advokatska služba moralno vprašljiva. Saj veš, da je za nas otroke vedno želela več kot oče, nas učila in spodbujala, da bi dosegli več in dobro živeli. Res mi je v šoli šlo odlično, bil sem celo vpisan v zlato knjigo učencev! Vem, da nisem upravičil njenih pričakovanj, ko nisem želel postati duhovnik, pa vendar sem pričakoval, da bom kot izobražen človek, ki je študiral pravo na Dunaju, zdaj že na boljšem položaju, a temu ni tako. Morda pa bi vendarle moral poslušati očeta, ostati doma in kmetovati. Tako bi kmetija Pri Ribičevih še vedno ostala v naših rokah, ne pa da jo je prevzel moj svak in potem sta oba starša morala od doma.

Kakorkoli, zdaj sem doktor prava in v Ljubljani iščem službo. Morda bom povprašal pri odvetniku Leopoldu Baumgartnu, ali ima kakšno prosto delovno mesto. Slišal sem, da je bolj napreden, svobodomiseln, kar mi povsem ustreza, ker se ne strinjam s to cerkveno in državno politiko. Tebi to lahko zaupam, ampak če bi me mama zdaj slišala, bi bilo hudo!

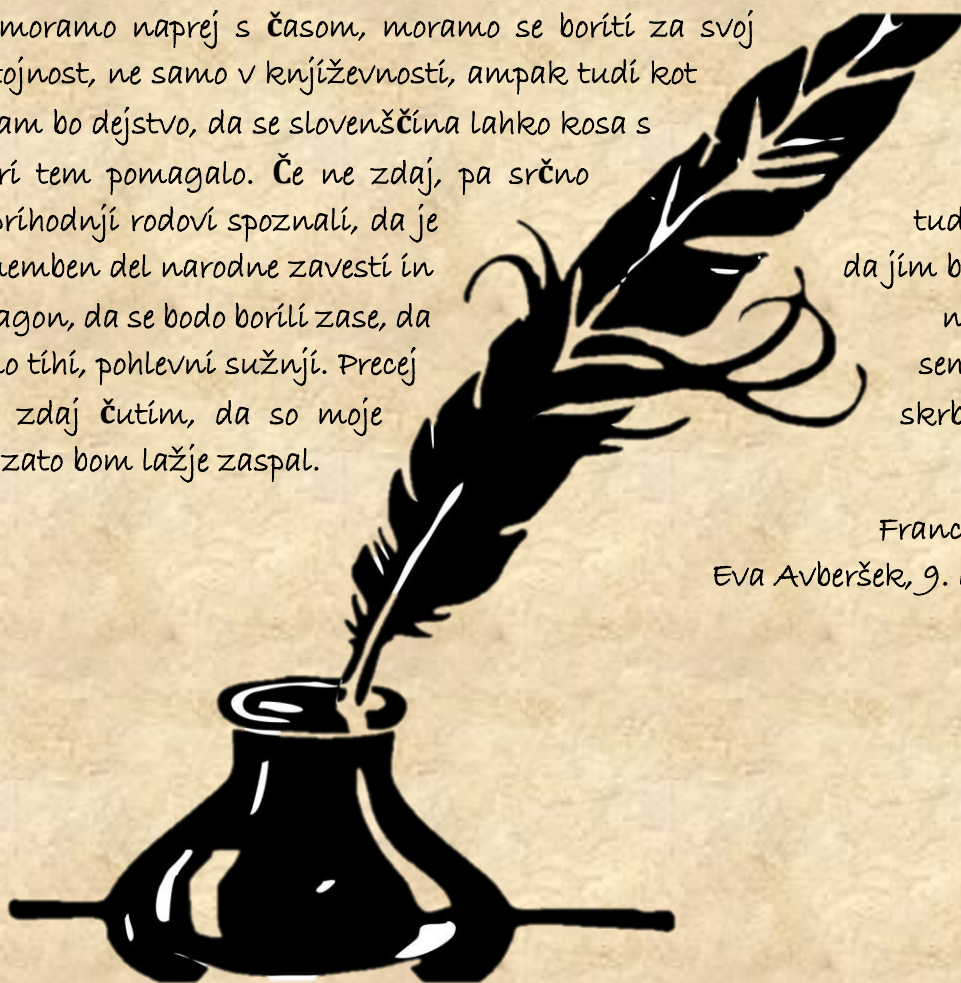
Tudi moje ljubzensko življenje ne cveti ravno. O tem bi ti znal kaj povedati tudi moj prijatelj Andrej Smole. Včasih sva pogosto zahajala v Dolenčevo krčmo, ampak zdaj se ji ne želim več niti približati! Zakaj? Zaradi Dolenčeve Zalike. Takšno lepo dekle! Jaz ji lepo dvorim, ona pa je prevzetna in se sploh ne zmeni zame. Tako sem jezen nanjo, da ti ne znam povedati! Sicer pa me te njene lastnosti močno spominjajo na neko Urško. Veš, na Dunaju sem se začel zanimati za literaturo in v eni od knjig valvasorjeve Slave vojvodine Kranjske sem prebral zapis o Urški, ki je bila prav tako lepa, domišljava in prevzetna kot Zalika, potem pa se je njeno življenje tragično končalo po plesu s povodnim možem. Prípovedovati ne znam najbolje, po Linhartovih stopinjah pa tudi ne bi šel, zato razmišljam, da bi napisal kar pesem. Mislim, da bi bila glede na zgodbo balada najbolj ustrezna, ker zgodbe ne morem povedati v dveh ali treh kiticah, pa tudi srečnega konca ne bo – dekle bo srečalo nekoga, ki ji bo kos in bo plačalo za svojo prevzetnost ter nečimrnost. Da bo res vedelo, da imam v mislih njo, bom napisal kar Zalika, pa še ples se naj dogaja v Ljubljani na Starem trgu. V

ospredju dogajanja naj bo kar ona, saj je tega že navajena, vseeno pa potrebujem še nekoga, ker se res ne more pogovarjati sama s sabo. Verjetno bi lahko vključil tudi povodnega moža iz valvasorjeve zgodbe – naj bo najprej takešen kot Zalika, lep in skrivnosten mladenič, ki bo potem pokazal svojo pravo naravo. Za večjo napetost in stopnjevanje dogajanja bi lahko poskrbela še narava. Kakšna nevihta mogoče. Če dodam še glasove, ki posnemajo vršanje vetrov in šumenje Ljubljaniče, bo verjetno dovolj prepričljivo. No tako, pa že skoraj imam pesem. Samo še ritma se moram domisliti. Ali pa tudi ne. Glede na to, da se bo vse dogajalo na plesu, mora biti temu primeren tudi ritem, vesel in poskočen. Zdaj pa najbrž res imam vse, samo zapisati še moram, potem pa jo dam v objavo.

Upam, da pri objavi ne bom imel kakšnih večjih težav in da bo balada dobro sprejeta. Sicer me malo skrbi, ker je imel Kopitar v prejšnjih letih kar nekaj pripomb na moje pesmi. Z njim se glede slovenskega jezika res ne strinjam, zato sem vesel, da imam tako dobrega prijatelja, kot je Matija Čop, s katerim sva enakih misli. Ves čas mi govori, da sem nadarjen za pisanje pesmi. Ne vem, če bi mu verjel, ampak sem pa prepričan, da se lahko slovenščina postavi ob bok svetovnim jezikom in da v njej lahko nastaja visoka literatura. Kopitar naj kar počaka, mu bom že dokazal, da se moti! Slovenci moramo naprej s časom, moramo se boriti za svoj obstoj in samostojnost, ne samo v književnosti, ampak tudi kot narod. Gotovo nam bo dejstvo, da se slovenščina lahko kosa s tujimi jeziki, pri tem pomagalo. Če ne zdaj, pa srčno upam, da bodo prihodnji rodovi spoznali, da je književnost pomemben del narodne zavesti in to dalo moč in zagon, da se bodo borili zase, da bomo vedno samo tihí, pohlevní sužnjí. Precej zapisal, ampak zdaj čutim, da so moje malo manjše in zato bom lažje zaspal.

tudi
da jim bo
ne
sem
skrbí

France
Eva Avberšek, 9. a

Ljubljana, 5. 5. 1839

Dragi dnevnik!

Že celo večnost nisem pisal dnevnika in tudi danes ne bi, če me ne bi spodbudila k pisanju moja mama. Rekla je, da že dolgo nisem vzel pavze od dela odvetništva v Kranju. Ravno zdaj sedim v svoji pisarni, saj sem hotel iti na delo. Spomnil sem se maminih besed in si rekel: »Res si moram malo oddahniti,« ter šel pisat dnevnik. Res sem vesel, da se še briga zame, kljub temu da sem postal odvetnik, ne pa duhovnik, kot je želela ona.

Spomnim se, kako me je mama razvajala od dneva, ko sem se rodil 3. decembra 1800 v Vrbí. Veliko dobrih spominov imam iz osnovne šole v Ribnici, srednje šole v Ljubljani ter študija na Dunaju. Potem se spomnim izkušnje z Zaliko. Ona je namreč dama, ki mi je strla srce in zagotovo je ne bom nikoli pozabil. Da bi si zacelil to globoko rano, sem napisal pesem in se ji v njej na nek način maščeval. Napisal sem ji balado Povodni mož. V baladi sem se ji maščeval s slabimi lastnostmi ter z mitološkim bitjem, povodnim možem, ki jo je na koncu ugrabil v daljne vode Ljubljanice. Na nastanek pesmi je vplivalo več stvari, kot na primer vse lastnosti balade: nadnaravne sile sem uporabil z nevihto med plesom s povodnim možem (povodni mož jo je priklical), mitološkim bitjem (povodni mož) ter tragičnim koncem, ko povodni mož ugrabi Urško. Pa tudi moje maščevanje Zaliki, ki se kaže s slabimi lastnostmi, kot so sebičnost, samovšečnost, pa tudi tragičen konec, ki sem ga prejel opisal. Lahko bi rekli, da je bila narcis. To me spomni na maščevanje oz. opozorilo Jerneja Kopitarja v

Sonetu Apel in Čevljar. Tam sem mu dal vedeti, da naj kritizira le tiste stvari, za katere je poklican. V sonetu sem ga uprizoril kot čevljarja oz. kopitarja. Sonet sem sestavil tako, kot mora biti. Ima 4 kitice, dve kvartini in dve tercini. Jernej je namreč kritiziral moje pesmi, zato sem napisal: »Le čevlje sodi naj kopitar.«

Dovolj govora o meni. Na koncu hočem še omeniti Antona Tomaža Linharta, ki je napisal prvo uprizorjeno slovensko predstavo. Mnenja je, da bi morali biti vsi jeziki enakopravni. Tudi sam hočem biti podoben njemu.

France Prešeren
Enej Simič, 8. A

Kranj, 3. december 1847

Dragi dnevnik,

odločil sem se, da moram nekam zapisati svoje misli. Današnji dan je prav poseben, saj sem se na ta dan pred 47 leti rodil v vrbi pri Žirovnici na Gorenjskem. Izhajam iz stare in trde kmečke rodovine, zato so si moji vedno želeli, da bi se oprjel bogoslovja. Kljub temu pa mi je uspelo, da sem pravo leta 1828 zaključil z odličnim uspehom. Moje šolanje je bilo zelo burno, saj sem se začel šolati v Ribnici, nato sem odšel v Ljubljano, kjer sem dokončal šest razredov gimnazije in dva letnika liceja ter se odpravil na Dunaj, kjer sem opravil tretji letnik filozofskega študija ter se vpisal na pravo. Kot sem že povedal, sem bil odličen, zato sem se še istega leta zaposlil pri dr. Baumgartnu, kasneje sem se prestavil k svojemu prijatelju dr. Crobathu, vendar tudi tam nisem bil tako zadovoljen in sem šele dvajset let po dobljeni službi prosil za samostojno advokaturo. Dobil sem jo šele, ko sem zanjo šestič prosil, in sicer tukaj v Kranju.

Pesniti sem začel že v svojih študentskih letih, saj sem zaradi vseh svojih nesrečnih ljubezni nekaj moral zapisati. Leta 1825 sem izročil svoj zvezek s pesniškimi zapisi v presojo Jerneju Kopitarju, ta pa je do mojih zapisov ostal hladen, zato sem obdržal le tri, med katerimi je bila tudi balada Povodni mož. Ta je bila namenjena prevzetni in ošabni Dolenčevi Zaliki,

imel sem sicer tudi druge primere, kot so Primičeva Julija, ki sem jo spoznal v cerkvi. V baladi sem Zaliko postavil v lik Urške, ki jo je povodni mož na Starem ljubljanskem trgu okoli sedme ure zvečer le povabil na ples, saj si ga je tako zavzeto ogledovala. Urška ni nikoli bila prijazna oseba, zato jo je med grmenjem in vršenjem povodni mož utopil v šumečih valovih Ljubljanice.

S potrditvijo Kopitarjeve zavrnitve mojih mojstrovín pa se čez leta nisem več strínjal, zato sem se odločil zapisati prav spodoben sonet z naslovom *Apel in čevljar*. V prvih dveh štirívrstičnicah se resda *Apel in čevljarček* strínjata, da ima podoba na slíki premalo jermenov na obuvalu. V drugih dveh tercínah pa se *Apel* s *čevljarjem* ne strínja glede meč. Mení, da naj *čevljarček* presoja le tisto, na kar se spozna - obuvala. Tako pa se tudi jaz in moj preminulí prijatelj Matija Čop že od nekdaj strínjava, da naj *Kopitar* sodi le literaturo, kí naj bí bila za preprostega človeka, ne pa mojstrovíne, kí je ne bí bilo sram bratí največjega geníja na svetu. Mením, da je lahko slovenščina na ravnih vseh ostalih evropskíh jezíkov ter ní samo za kmete. Prejšnji teden pa sem sí končno odšel pogledat tako znano delo Antona Tomaža Linharta *Županovo Mícko*. Sam pomen te komedíje je: Preprostí vaškí meščaní s svojo pametjo tako rečeno premagajo bogato in uglajeno gospodo, kí se izkaže za prevarante. Schönheim, kot mu pravíjo, je v resnici Tulpenheim in že ima vdovo poimenovano Šternfeldovka, kljub temu pa se še želi poročiti z županovo hči Mícko. Ta ne ve, da je Tulpenheim prevarant, a nekega dne jo Šternfeldovka opazi, kako sí ogleduje prstan, kí jí izgleda znan. Skupaj se odločita, da bosta Tulpenheima razkrínkali. Resda je igra nastala v času razsvetljenstva, zato je bila krítika avstríjskega plemstva tako huda, da je sploh niso smeli uprizarjati skoraj pol stoletja po 28. decembru leta 1789. Igra je sestavljena iz dveh delov, in sicer: prvega dejanja, v katerem je 11 prizorov, ter drugega, v katerem jih je sedem. Anton Tomaž Linhart pa ní samo dramatik, za katerega je značilna razsvetljenska svobodomíselnost, temveč je bíl tudi uradník in zgodovínar, imenujemo ga celo za očeta gledališča, saj je prvi, kí je napisal posvetno besedílo v slovenščini. Sicer *Županova Mícka* ní izvírno delo, vendar je príredba po zapísu Avstríjca Josepha Ríchterja, *Podeželskí mlín*. Še kar nisem uspel zapisati vsega, kar ímam na umu, a se moram odpravít spat.

France

Ava Juhart, 8, a

ODE MARTINU KRPANU

1

Na Dunaju tako lepo,
kot še nikjer ni bilo.
Mirni državljani,
varni državljani.

Vse je rešil Martin Krpan,
dober, pogumen, pameten občan.
Po svetu hodil ni sam,
ob sebi imel je konja in zaščito vsak dan.

Ker bil je pretkan,
v boju je zmagal,
sovražnika premagal in
na Dunaju mir je zavladal.

Nace Urlep, 7. a

2

V kraljestvu mojem ti kot cesarica
izrekam zahvalo kot za princa.
Zame si edini junak, ki obstaja,
zate bi obstajala zlata postaja.

Tvoj pogum je tvoja slava,
tvoja moč je nam pomoč.
Odrešil si nas velike skrbi,
zato so ti zdaj odprte vse poti.

Bojana Ratkovic, 7. a

3

Martin Krpan je res car,
za nas je pravi božji dar,
zagotovil nam je zmago,
tekmečem je bil v zgago.

Če kaj groznega se ti zgodi,
ga brž pokliči hitro ti.
Pridirjal bo s kobilico,
podrl našo lipico.

Martin Krpan je res car,
za nas je pravi božji dar,
super je in močan kot vol
ter preprodaja angleško sol.

Taja Sović, 7. a

Če Krpan bi bila

Če Krpan bi bila,
reševala spore na veliko bi.
Mlajšim in manjvrednim
modrovala bi.
Če Krpan bi bila,
združevala prijateljstva bi.
Nikoli ne bi odrekla pomoči,
tistim, ki jih potrebujejo
in prosijo me za to lepo.
Če Krpan bi bila,
zabavali bi se,
ko pomagala in združevala prijateljstva bi.
Smejala, pela in plesala bi takrat,
saj vem, da dobro delo sem opravila.
Če Krpan bi bila,
veselo bi pela,
ko čas za to bi imela.
A včasih nekaj vmes pride
in ne morem početi tega,
kar bi si res želela.
Če Krpan bi bila,
nikoli dolgočasila se ne bi,
saj vedno nekaj počela z veseljem bi.
Ko včasih se zgodi,
da ne vem, kaj bi,
pa se mi hitro kot blisk prikaže,
pravo delo zame.

Maša Gruber, 7. a

Če bi bil Martin Krpan

Če bi bil jaz Krpan,
bi bil vedno neugnani.
Ne bil bi prestrašen kot Peter,
ampak hiter kot veter.
Močan kot velikan,
ki zmore premikati gore
v levo in desno stran.
Ker če jaz bi bil Martin Krpan,
bi delal vsemogoče,
kadarkoli se mi zahoče.

Alex Lutar, 7. a

Dunaj, 7. 9. 1473

Draga, ljuba sestra!

Kujno sem ti morala pisati! Si slisala, kaj se je zgodilo?! Prišlo je do hudega dvoboja med Pegamom in Lambergarjem, ki bo zagotovo zapisan v zgodovino! Do tega je prišlo tako, (to nam je po dvoboju povedal cesar) da ga je ta Pegam, hudic meh hudicet, izzival na dvoboj. Menda ga je celo zaničeval glede njegovega super govora! Bila sem remišno ogrožena! Da si je upal izzivati svojega cesarja! Če bi bila jaz na cesarjevem mestu, bi ga dala takoj obglaviti!! No jaz si našega čudovi tega cesarja niti v sanjah ne bi upala izzivati! Seveda cesar ni dal obglaviti Pegama, saj bi si s tem priskrbel slab sloves drugod, ampak je vse močno premislil, in dal poslati najhitrejšega mla po Lambergarja. Ta je prišel na najlepšem (verjetno tudi najhitrejšem) konju, ravno v eni noči! Prispel je ravno v času kosila in vdril rani, ravno ko je Pegam jedel na dvoru pri cesarju. Takrat je bil moj moč ravno v kuhinji (ves dobil je nupce skibo kuharja!!) in slisal je, kako je Pegam presenečen ob prihodu njegovega tetmeca!

A se je kar hitro obuladal in na koncu
sta se zmerila, da se dobita na bližnjem polju.
Boj je bil zelo surov, ~~in~~ je prvi mastradal prav
Lambergau. A naš pogumni junak se je obdržal
na konju in v tretje ga je zbodel naravnost
v glavo! Ne vem, kako mu je to uspelo, meni
ne bi sploh nikoli! Ves denoj se je še
dolgo veselil, cesar pa je Lambergauju ~~dal~~ v zmago
dal tri gradovc!

Vem, da boš to izvedela že veliko prej iz
časopisov, a sem želela, da izveš ti prve
roke!

Grečno še naprej...

Tvoja ljuba sestra

KRALJ MATJAŽ, KAKO SE IMAŠ?

(NADALJEVANJE)

Kralj Matjaž se po 500 letih zbudi in se odpravi iz svoje votline. A zunaj je vse ...

MATJAŽ: Kaj si mi nataknila na moj bleščeč prelep obraz? V mojih časih smo namesto takove zveri nosili le klobuke, ki so nam prekrivali obraz in nam s tem naredili senco, da nam sonce ni sijalo.

ALENČICA: Že 500 let se ne nosijo takšni klobuki. Zdaj so moderni Nike čevlji in trenirke, pa brez klobukov.

MATJAŽ: Nik ... Najke... Kaj pa je to in kaj je tregirga?

ALENČICA: Nike čevlji, poglej, takšne kot imam jaz (pokaže mu svoje Nike čevlje) in ne tregirga, ampak trenirka. To so takšne športne hlače.

MATJAŽ: Kakšno kljukico pa imaš na čevljih? Pa tudi umazani so. Ali jih ne bi raje nesla loščilcu čevljev, da ti jih zlošči?

ALENČICA: To je barva na čevljih, ki jo v čevljarski industriji nanesejo stroji, ki so programirani za to. Poklic, loščilec čevljev, že zdavnaj ni več v modi in skoraj nikogar ni, ki bi opravljal to delo.

MATJAŽ: V kakšen svet sem pa prišel? Raje bom šel nazaj v goro Peco, kjer bom ponovno zaspal za 500 let. Tokrat bom upal, da se zgodi obraten postopek in se bom zbudil v preteklosti, ne pa v tem nesmiselnem svetu. Zbogom, Alenčica in Ček! Lepo vaju je bilo spoznati.

(Odide na pot proti gori Peci, čeprav ne ve, v kateri smeri je, zato zaupa instinktu in odide proti severu.)

ALENČICA: Adijo, dragi moj Matjaž, lepo spi! **(Obrne se na stran.)** Končno sem se ga rešila.

POLICIST: Dober dan, gospod. Prosim, osebno izkaznico ali vozniško dovoljenje. **(K Matjažu priteče Alenčica.)**

ALENČICA: Oprostite, gospod policist. To je moj stric Jure in trenutno s seboj nima osebne izkaznice, saj jo je ravno danes pozabil doma.

MATJAŽ: (začudeno pogleda) Kaj pa blebetaš, deklič? Jaz sem vendar eden in edini kralj Matjaž.

POLICIST: (plane v smeh) Ja, potem sem jaz Božiček. V redu, gospod. Ker ste me nasmejali, vas tokrat izpustim, za naslednjič si pa izmislite kakšno boljšo šalo ali pa imejte s seboj osebno izkaznico. Pa nasvidenje, kralj Matjaž. **(Se hihita in odide.)**

ALENČICA: Pridi, Kralj Matjaž, ravno je prišel Lokal'c. Vstopiva in te peljiva do gore Pece.

MATJAŽ: Čakaj, čakaj, čakaj **(Alenčico treplja po rami)**. Kateri grad je to?

ALENČICA: Mar ne veš? O, saj res, res ne veš. To je Šaleški grad.

MATJAŽ: Kako? Mar sem prav slišal? To je vendar moj grad. **(Zakliče šoferju avtobusa.)** Do mojega graduuuu!

ALENČICA: (reče Matjažu) Ne spravljam me več v zadrego! **(Se obrne k šoferju avtobusa.)** Kdaj se bomo peljali mimo Šaleškega gradu?

ŠOFER: Ravnokar.

ALENČICA: Perfektno. Zdaj bomo tam.

MATJAŽ: Odlično, pozdraviti moram malega Mihca, prelepo Ano, močnega Cenclja ... **(Tako našteva imena, Alenčica se pa sprašuje, kdo so to.)**

ALENČICA: Kdo pa so to?

MATJAŽ: Kako kdo? Moja prelepa čistilka, moja kuharja. **(Alenčica žalostno pogleda.)**

ALENČICA: Oni so vendar mrtvi.

MATJAŽ: O, saj res. **(Žalostno pogleda, a se takoj spravi v boljšo voljo.)** No, iz mojega gradu vodi en jašek do gore Pece in od tam bi lahko prišel do nje.

ALENČICA: Oh, to bo pa še dolg dan. **(Prime se za glavo in skupaj s kraljem opazuje okolico.)**

Ella Jozić, 7. c

PREBRISANA KATJA ... ali Županova Micka v 21. stoletju

Pisarna glavnega direktorja Luke v podjetju Krka

Luka: Torej, Katja, sva zmenjena? Ponudim ti visoko plačo, še višjo, kot ti jo lahko ponudi kdorkoli drug, ponudim ti osebno pisarno pravzate in navsezadnje si lahko še poddirektorica. Pogoj pa je, da čim prej podpišeš pogodbo. Najbolje – kar takoj.

Katja: Seveda, seveda ... Imam lahko vsak kakšen dan ali dva za premislek? Veste, v podjetju Lek mi ponujajo kar podobne zadeve. Moram si še pogledati vse pogodbe, preden karkoli podpisujem, če vam je prav?

Luka: V Leku, pravite? Veste, kaj vam povem, ponudim vam še službeni avto, da ne boste potrebovali svojega. Pa lahko kar zdaj podpiševa in končamo s to zadevo. Veste, gospa Katja, z vašim znanjem bi lahko našemu podjetju prinesli nove dobičke. Torej, kar podpiševa?

Katja: Ostajam pri tem, kar sem rekla. Doma si bom še prebrala vašo in pogodbo iz Leka in nato premislila, kje bi bilo delo najboljše. Tako da če vas ne moti, bi pogodbo kar vzela in se odpravila.

Luka (nervozno): V redu ... Ampak, saj veste, kaj vse vam ponujam, ni vam treba brati pogodbe, samo podpišete in lahko kar začnete z delom ... Če pa že vztrajate, pa me lahko pokličete in se o zadevi pogovorimo še enkrat.

Poda Katji pogodbo, Katja odide domov.

Pri Katji doma, Katja sedi za mizo in bere pogodbe, nakar opazi nekaj čudnega v pogodbi s Krko.

Katja (jezno, vznemirjeno): Kaj pa je to? Vse, kar mi je Luka naštel, nič od tega ne piše v pogodbi. Mogoče je samo pomota ali pa ... **(Spomni se obnašanja Luke, ko ga je vprašala, ali lahko prebere pogodbo doma.)** Ta nepridiprav! Želel me je okrog prinesiti! Ali ga naj pokličem ali ne?

Pograbi telefon in pokliče svojo odvetnico Laro, ji obrazloži zadevo in jo prosi, ali lahko pride k njej domov čimprej, da lahko skupaj premislita, kaj bi storili.

Pri Katji doma, odvetnica Lara ji je ravno pozvonila na vrata.

Katja: Pozdravljeni. Oprostite, ker sem vas tako iznenada poklicala in vas prosila za pomoč, ampak mislim, da je to, kar se je zgodilo, zelo pomembno. Prosim, stopite naprej.

Lara: Hvala. Torej Katja, malo več mi povejte o svojem primeru, prosim.

Katja razloži in z Laro skupaj prideta do prebrisane rešitve.

Naslednji dan, Katja pokliče Luko.

Katja: Dober dan, Katja pri telefonu. Kličem zato, da vas vprašam, kdaj bi lahko prišla k vam podpisat pogodbe, če še niste našli nekoga drugega za to delovno mesto?

Luka (veselo): Seveda nismo! Lahko pridete kar zdaj v mojo pisarno, da končamo z vsemi temi papirji in lahko začnete z delom kar jutri?

Katja: Super! Sem že na poti.

Lukova pisarna, Katja potrka na vrata.

Luka: Kar naprej. Odprto je.

Katja: Dober dan. Torej si lahko sposodim vaše pisalo, da zaključimo naš dogovor?

Položi pogodbo na mizo in vzame pisalo ter že skoraj podpiše, Luka z zlobnim pogledom, nakar skozi vrata stopi Lara.

Katja (se smeji): Ste res mislili, da sem tako neumna, da ne bi opazila, da v pogodbi ni nič od tega, kar ste mi obljubljali? Vas je zapeljala moja barva pričeske? Morate biti pa res neumni.

Vzame list in ga pred Luko raztrga na več kosov. Z Laro se zmagoslavno napotita k vratom.

Lara: Torej, preden pozabim. Gospod Luka, zaradi goljufije, slabonamernih dejanj ter nepravilnih papirjev ste zdaj obtoženi goljufije. Vročam vam poziv na sodišče.

Luka: Neeee ... (obupano se sesede na tla)

Daša Prelog Lekš, 8. b

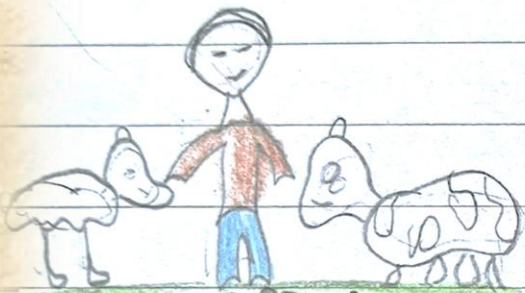

PREŽIHOV VORANC

SOLZICE

(strip)

DEČEK JE PASEL OVCE IN KRAVE

JAZ SI ŽELIM SOLZICE

POVEDALA MU JE DA ŽELI SOLŽICE OČE IN OK MATI

RADA BI

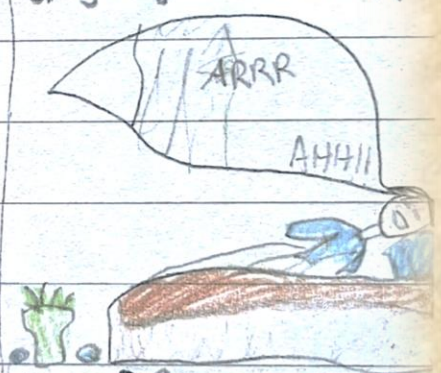
STRAH GA JE PEKLA

HOČE ITI PO SOLZICE

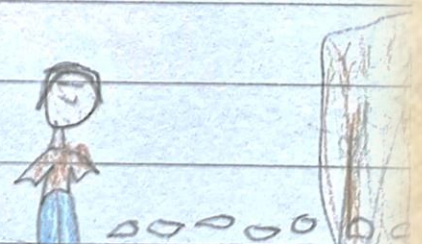
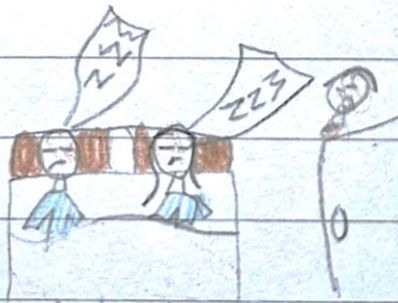
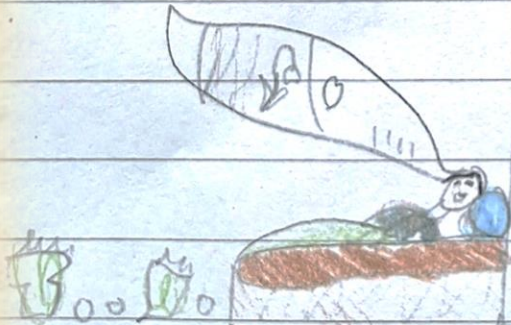
SANJAL JE V GROZOTI

MATO JE SANJAL V LEHOTI

POGLE DAL JE, ŽE OBA DVA SPITA, FORTU NOČ JE BILA

POTEPIAL SE JE DO TE JOME

NAŠEL SO JE

PRINESEL SI JE

BILA JE ZELO SREČN

Bojana Ratkovic, 70

EVRIDIKA PRIPOVEDUJE

V hrbet sem ga gledala in mogoče malo podvomila. Bila pa sem pretečna, da sem Orfeja videla tako odločnega. Bala sem se, da ga nikoli več ~~nisi~~ ne bom videla. Čeprav je bilo v jami tako temno in hladno, je Orfej vedno osvetliv in pogrel ta prostor. Naenkrat se je Orfej obrnil in me pogledal s solznimi očmi. Jaz pa sem se mu samo nasmehnila in v oblaku dima izginila, saj je Orfej prelomil obljubo. Prišla sem nazaj v Tartar in bilo je še bolj grozno kot nazadnje ko sem bila tukaj. Ozračje je bilo hladneje kot ponavadi, reka pa še bolj razburkana, kot še nikoli. Kralj in kraljica, sta me poslala nazaj v sobano. V solznih očeh sem legla v posteljo in razmišljala o vseh lepih trenutkih, ki sva jih z Orfejem preživela. Bil je najlepši moški, kar sem jih videla in tako lepo je znal igrati na svoje glasbilo, da me je njegovo igranje vedno pomirilo. Res sem ga ljubila. Bil je moje sonce, ki me je vedno grelo, bil je moja zvezda, ki me je vedno vodila. Prvič, ko sem ga zagledala, se mi je srce ogrela, njegove oči so me vedno poslale v lepe kraje, njegov objem pa tako zelo topel in mehak. Jaz sem imela njega, on pa mene. Srečna sva bila skupaj, a ko pomislim na vse lepe trenutke, me vedno stisne v srcu. V Tartaru je veliko duš, ki so izgubile svoje ljubljene. Večkrat jih vidim jokati in mi je prav hudo zanje, čeprav me večkrat nadlegujejo. Kralj in kraljica se ne zmenita kaj dosti za nas, saj sta srečna, da imata drug drugega. Orfeju v Tartar nista več pustila. Kaj vse bi dala, da bi bila spet skupaj in hodila po prečudovitih plažah se smehljala in skupaj prepevala prečudovite melodije.

Tia Urkonjič, 8.6

Ljudska pravljica: Bogata in uboga sestra

Nekoč sta živeli dve sestri: bogata in uboga. Bogata je imela velik mlin na štiri kamne, uboga sestra pa ni imela drugega kot dvanajst otrok. Lačni so bili od jutra do večera in še ponoči, saj mati ni imela ničesar, da bi jim dala jesti. Nekoč je bogata rekla siromašni sestri, naj pride mlet k nji v mlin. Sestra je prišla in je ves dan mlela za bogato sestro, zvečer pa jo je prosila za peščico moke. Bogata sestra jo je zavrnila, da ima dovolj moke na sebi. Ubožica je zajokala in šla domov. Ko je prišla domov k otrokom v izbo, je stresla moko s sebe in bolj ko jo je stresala, več je je bilo. Revni sestri nikoli več ni zmanjkalo moke. Obogatela je in srečno požejala vse svoje otroke. Vsakemu je dala za doto vrečo bele moke in še prodajali so jo. Njena lakomna sestra pa je obubožala.

Nadaljevanje pravljice

Uboga sestra je videla bogato sestro, ki je obubožala in hotela jo je naučiti, da je boljše biti prijazen kot bogat. Uboga sestra ji je oprostila za tisto prej in jo vprašala, ali bi z njo prodajala moko. Bogata je privolila, ker ni imela nič denarja. Tako sta zdaj skupaj živeli in prodajali moko. Bogata pa je spoznala, da je bolje biti prijazen.

Patrik Rodić, 4. b

Ker je bila njena nekoč revna sestra dobrega srca, se je odločila, da ji bo pomagala. V zameno za pomoč doma ji bo vsak mesec podarila vrečo moke. Ker sestra ni imela druge izbire, se je strinjala. Sestri sta skupaj preživljali veliko časa in postajali vedno boljše prijateljici. Sestra je spoznala, da mora biti do vseh prijazna, ker se dobrota vrača.

Urban Irmančnik, 4. b

Ker je dobra sestra videla, kako je njena bogata sestra obubožala, je sklenila, da ji bo pomagala. Sestra ji je ponudila delo pri njej doma. Vsako jutro je pakirala moko v vrečke. Te vrečke so prodajali na tržnici. Prijazna sestra ji je za delo pošteno plačala. Lakomna sestra je ugotovila, da je bolje biti prijazen, zato se je sestri opravičila. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Zoe Garcia Petras, 4. b

Ko je sestra obubožala, ji je druga sestra rekla, da ji bo dala svojo hišo in si jo bosta delili. Izročila ji bo tudi moke; kolikor si je želi. In tako se je zgodilo. Vsak dan sta hodili na tržnico. Po mesecu in pol sta zaslužili 3000 evrov. Zato sta si kupili novo posteljo, pijačo, luči in vse za šolo. Naslednji dan so vsi otroci šli v šolo z avtobusom Lokalca.

Nik Podpečan, 4. b

Naslednji dan je sestra, ki je obubožala, rekla sestri, ki je obogatela, ali bi lahko nekaj časa mlela. Sestra ji je rekla, da lahko pride, kadar koli si želi. Nato se je sestra zahvalila in začela mleti. Minilo je veliko ur in sestra je bila popolnoma izmučena. Poslovala se je od sestri in odšla domov. Doma se je sestra, ki je obubožala, stuširala. Nato je razmišljala, zakaj je bila takšna do svoje sestri. Minila je noč in prišlo je jutro. Sestra je odšla do svoje sestri in se ji opravičila. Tako je sestra spoznala, da je bolje biti prijazen kot pa nesramen.

Inaya Trbalić, 4. b

Pesem v
Pesem v

sliki ...
sliki ...

slika v
slika v

pesmi
pesmi

List

Rjavi, zeleni
celi so iz žil
rumeni, sploteni, manjši,
srednji in veliki,
se razlikujejo v
obliki. Padajo z
dreves v stilu, ph
bežanju z zimo milo. v gozdu, v
parku in jih vse povsod, največ
Razpršimo drugod. Slikamo jih vsi.
po vsem jih po spletu in to čisto
imajo, svetu. Vso pozornost radi
Naše med tem pa je ne dajo.
Sliki njihove barve ~~ne~~ tonejo

Sablatnik

Ula

Mikame mika poletiti med
oblake. Rajati v belom puku in opozoriti
reči od krota ali rajati z pticami.
Pongci gledati korake od bližu.
To mi mika in pika.

Jana Pomirak

Mika me, mika, ta
rdica pika, pika raneča.
Mika me, mika, niti do
nje, a tako daleč je.
Mika me, mika, pa pika!
Pika, kakor neskončnost
velika.

Lea Mihovec 50

O, šola, šola, šola, šola, šola, šola.

O, šola, šola, šola, šola, šola, šola.

Ne morem več tak,

ker men se bo odpelal,

to je pre-težko,

Sploh, ko imaš nalo-gooo.

O, šola, šola, šola, šola, šola.

Šola, šola, šola,

Ne morem več tak,

ker men se bo odpelal, to je pre-težko,

Sploh, ko imaš nalo-gooo.

Tian Zajc, 8. c

Ne grem v bazen, ne bom več tk len, Jaz grem v morje, da bom prenesel obzorje.

Ne bom se predal v morju, bom ostal do konca svojega življenja. Živi se samo enkrat.

Zato se bom potrudil, da bom naredil vse, kar si bom zaslužil in da ničesar ne bom zamudil.

Ker živi se samo enkrat. Ker živi se samo enkrat. Ker živi se samo enkrat. Ker živi se samo enkrat.

Žak Lemež, 8. c

MIKA ME
Feri Lainšček

Mika me, mika, da odletim
v preteklost, da razkrijem kaj
so delali v preteklosti in kako
so se bojevali.

Mika me, mika na pika!

Birna guber

A blue-toned photograph of a forest path. The path is dark and appears to be made of dirt or gravel, winding through a dense forest. The trees and foliage are mostly obscured by the blue tint and shadows. The overall mood is serene and quiet.

Moji svetovi
Moji svetovi

Svet čet 1000 let

Potekala je vojna, stekel sem v brlog. Ker sem bil izčrpan, sem kar naenkrat zaspal.

Sanjal sem in sanjal, a sanje se niso končale. Ko sem se končno zbudil, sem stal zraven umetne inteligence, ki mi je povedala, da sem spal tisoč let. Predstavila se mi je in ime ji je bilo Mia. Mia mi je razkazala njihovo mesto. V restavracijah so imeli polno hrane na krožnikih, ki so se premikali sami. Ko sva šla naprej, sem zagledal stavbo, iz katere so svetile barvne luči. Vstopil sem in prva stvar, ki sem jo zagledal so bili roboti, ki so peli in brenkali na kitare.

Ko sem se naslednji dan zbudil, sem imel kovinske roke. Vsako naslednje jutro sem bil vse bolj podoben umetni inteligenci. Ampak tak nisem želel postati, zato sem poskušal zbežati, a nisem vedel, da je mesto obkroženo z nevidnim mehurčkom. Kmalu sem se navadil svojega novega življenja in naučil sem se uporabljati tehnologijo. Kupil sem si tudi električnega psa, saj sem pogrešal svojega.

Namesto šol so bile tu akademije, kjer si lahko izbiral, kaj se boš učil. Lahko si izbiral med letenjem s super hitrostjo, super močjo in potovanjem skozi dimenzije. Jaz sem izbral potovanje skozi dimenzije. Obstajalo je veliko različnih dimenzij, na primer bil je prostor, kjer so bili ljudje z dolgimi bradami, pa prostor, zgrajen iz različnih sladkarij, pa ognjen prostor in še polno drugih. Spoznal sem tudi veliko novih prijateljev. V tem svetu so obstajali tudi leteči ringi, v katerih so se moški topli za ženske.

Življenje v novem svetu je bilo zelo zanimivo in polno dogodivščin. Kar hitro sem se navadil nanj. Nato me je polizal moj kuža po obrazu in prebudil sem se. Ugotovil sem, da so to bile le sanje.

Lan Vodušek, 7. b

Trixie nakupuje

To je zgodba o Trixie. Ko smo jo dobili, se nam je zdela najbolj prijazna in najlepša psička na svetu. »Že takoj, ko se je skotila, smo vedeli, da bo zelo zrastle, saj je bila že takrat večja od ostalih mladičev,« nam je povedal njen prejšnji lastnik.

Zgodilo se je nekega lepega, sončnega, poletnega dopoldneva. Trixie je bila takrat stara 3 leta in zelo velika. Mlajši brat, star dve leti, ji ni mogel pogledati v oči. Za pse njene vrste je značilno, da so veliki, a Trixie je bila tako visoka, da jo je kakšen mimoidoči zlahka zamenjal za medveda. Imela je dolgo, košato rjavo dlako in modre oči, ki se skoraj niso videle. Trixie se je zelo rada potepala, zato smo ji okrog vratu obesili ovratnico z našim naslovom in telefonsko številko.

Tistega dne sem bila sama doma. Starša sta bila v službi, sestra v šoli, brata pa v vrtcu. Družbo mi je delala le Trixie, ki pa je nismo odpeljali k babici čez ulico, kot običajno, saj takrat nisem imela pouka.

Babica mi je okrog 12.30 prinesla kosilo. Ravno, ko je odhajala, sem postregla pričakujoči Trixie s kosilom in se še sama usedla za mizo. Na hrano se je Trixie vrgla, kot da ni jedla že cel mesec. »Škoda hrane,« sem pomislila, ko sem jo gledala, kako je svoje kosilo v desetih sekundah spravila vase. Zleknila se je v svojo posteljico ob vhodnih vratih, kjer straži našo hišo. Po navadi se naša družina po kosilu igra družabne igre ali bere. To je Trixie ugotovila že po enem tednu z nami, zato se je tudi sama prilagodila ritmu.

Po kosilu sem se zleknila na kavč in brala. Bila sem tako zatopljena v knjigo, da nisem slišala, kako je Trixie vstala s postelje. Prav tako nisem slišala, kako si je s smrčkom odprla že priprta vhodna vrata, ki jih babica verjetno ni dobro zaprla (vedno se pritožuje, da se ne dajo dobro zapreti), in se odpravila za nosom. No, smrčkom.

Mami mi je sporočila, naj grem v trgovino in kupim stvari za šolski izlet naslednjega dne. Ko sem se odpravila, sem videla, da Trixie ni in da so vhodna vrata odprta. Pomislila sem, da je babi odpeljala Trixie na sprehod, a je nisem slišala. Nisem se vznemirila, ker babi vedno lepo poskrbi za Trixie. Zaklenila sem vhodna vrata in se odpravila proti Velenjki. Takoj, ko sem od daleč zagledala nakupovalni center, sem vedela, da je nekaj narobe. Roko bi dala v ogenj, da se je v Velenjki nekaj dogajalo. Opazila sem kupce, ki so prestrašeno bežali iz drugega nadstropja. Naenkrat sem zaslutila, kaj se dogaja, in stekla v nasprotno smer kot ostali. In res – moja predvidevanja so se uresničila. Trixie si je sama odprla priprta vhodna vrata in odšla kam? V Velenjko, seveda. »Ojoj!« sem vzkliknila in se prijela za glavo.

Na prizorišče sem vstopila ravno, ko so varnostniki obkrožili Trixie. Priznam, takrat mi je srce padlo v hlače. A sem se opogumila in poklicala Trixie. »Trixie!« je odmevalo po celem nadstropju. Vsi so me pogledali in utihnili, zato si je Trixie izborila pot do mene. Prelizala me je od glave do peta, preden mi jo je uspelo umiriti. Nato sem pogledala okrog sebe – vsi so naju gledali z odprtimi usti, jaz pa sem se ob tem prizoru začela tako smejati, da so naju še bolj debelo gledali.

Še vedno se ne spomnim, kako točno sem pristala doma pred bliskajočimi pogledi staršev. Vedela sem, da bo sledila dolga in razvlečena pridiga o odgovornosti. Ko ju res več nisem mogla poslušati, še z enim ušesom ne, sem v mislih preletela dogodke današnjega dne. Spet sem se ustavila na pogledih kupcev, starša sta bila ravno na najpomembnejšem delu njunega govora, in se začela ponovno na ves glas smejati. Ob pogledu na zaripla obraza staršev sem se udobno namestila (še prej sem se nehala smejati), saj sem vedela, da sledi še pridiga o nespoštovanju staršev.

Naš »sestanek« je zmotila babi, ki nam je razburjeno sporočila, da so o dogodku v Velenjki pripovedovali na televizijskem programu V živo – novice iz Velenja:

»V Velenjko je danes, 5. 9. 2023, okrog 13. ure po opisu očividcev vstopil dva metra visok pes, na las podoben medvedu, ki je razbil in uničil vse okoli sebe. Povzročil je za več 1000 evrov škode in zelo prestrašil kupce,« je pripovedovala napovedovalka, pri omembi škode pa smo se zdrznili. Starša sta me ponovno prebodla s pogledom. Napovedovalka je nadaljevala: »Iz zagate nas je rešila deklica, verjetno lastnica psa, in ga takoj odpeljala domov.«

Mami je izklopila televizijo in me spet očitajoče pogledala: »Kdo bo plačal škodo?« je izrekla neizgovorjeno vprašanje. Na vprašanje še nimamo odgovora, sta se pa starša malo omehčala, ko sem jima povedala svoj del zgodbe. A vseeno vam polagam na srce, da v javnosti ne izpuščate svojega ljubljénčka izpred oči.

Taja Sovič, 7. a

Noč v živalskem vrtu

Bil je lep večer v živalskem vrtu. Ko je zadnji obiskovalec živali ugasnil vse luči in reflektorje v kletkah, akvarijih in poteh, so se na nebu končno prikazale zvezde. Noči v vrtu so bile za živali najlepši čas. To je bil čas za počitek, mir in tišino.

A za ograjo razstave ptic se je vedno slišal nemir. Zadnjih nekaj dni je postal še glasnejši. Pripeljali so namreč novega pava, znanega po svojem ekstravagantnem in eksotičnem videzu. Zaradi njegovega lepega in veličastnega izgleda je bil obiskovalcem zelo zanimiv in so si ga radi ogledovali. Na razstavi je bilo še ogromno drugih ptic, vendar je bil pav najzanimivejši, zato je bil na vseh oglasih in plakatih. Vse to pa je samo še zvišalo njegovo že tako visoko raven samozavesti in ostale ptice ga niso marale niti spoštovale.

To noč pa se je nekaj spremenilo. Orlu iz sosednje kletke je postalo vse jasno. Preden je prišel pav, je bil orel vedno najbolj priljubljena ptica v živalskem vrtu. Imel je največjo kletko, ampak s prihodom pava so jo razpolovili, da bi imeli prostor še za pava. Na misel mu je padla ideja. Grozovita, strašna, ogabna ideja. Želel se je znebiti pava. To bi mu zagotovo povrnilo nekdanjo slavo. Le zakaj se ni že prej spomnil takšne učinkovite domislice?

Takšnim domislicam pa sledijo težave in tudi tokrat je bilo tako. Pav ni bil v isti kletki kot orel, temveč v sosednji ali bolje rečeno v desnem delu njegove prve velike kletke. To je orla še bolj razjezilo. Ni mogel priti dovolj blizu, pa čeprav si je to želel iz dna srca.

V bližini orla je bila sova, ki je opazovala orlovo nenavadno obnašanje. Malo pred prihodom pava so namreč njeno kletko postavili veliko bližje orlu, kot je bila prej. Po živalskem vrtu se celo govori, da so bili lastniki živalskega vrta primorani zmanjšati razstavo, zato so kletke postavili skoraj čisto skupaj.

Orel je skočil na čim bližnjo vejo k sovini kletki in ji prišepnil svojo genialno idejo, saj je vedel, da je sova znana po znanju in modrosti. Hotel je, da mu pomaga izdelati načrt, kako se znebiti pava.

Sova je prisluhnila njegovim besedam, a jo je, ko je slišala, kaj orel želi, močno stisnilo pri srcu. Razmišljala je, kako se je sploh domislil takšne krute ideje. Nikakor se ni strinjala z njo. Po kratkem razmisleku je povedala svoje mnenje. Rekla je, da mu ne bo nikoli pomagala na tak način.

Modra in znanja polna sova je ugotovila, da razlog za orlovo jezo ni bil pav, temveč živalski vrt, v katerem je vedno manj prostora, vendar ptice niso krive, če jim oskrbovalci živali in

lastniki zmanjšajo kletke, ne dolivajo vode in ne prinesejo dovolj hrane. Vedela je, da morajo ukrepati takoj, če želijo preprečiti takšno hudo zanemarjanje živali.

Vedela je, koga prositi za pomoč – koga drugega pa kot kolibrija, najstarejšega in najmanjšega izmed vseh na ptičji razstavi. S svojimi tankim in dolgim kljunom bi zagotovo lahko odklenil vse ključavnice kletk.

In tako se je sova odmaknila od orlove strašne ideje in svoj načrt, kako pobegniti daleč stran, zaupala kolibriju. Tudi on si je moral deliti kletko, in sicer s parom papig, saj so lastniki vrta prodali njegovo staro kletko. Nad idejo je bil navdušen. Edina težava je bila, da je bil tudi sam zaklenjen v kletki. Vendar ga to ni ustavilo. Nerodno je smuknil med rešetkami in nemudoma odklenil kletko sovi – svoj kljun je pomolil v ključavnico, jo odklenil in osvobodil sovo. A preden bi odklenil še vse druge ključavnice, ga je sova ustavila. Skrbelo jo je, da bi orel napadel pava, ko bi bil končno na prostosti. Vedela je, da orel pava vidi kot tekmeča zaradi barvitenga perja in dolgega repa, ki je privabljal vse obiskovalce, ko se je našopiril.

Sova je orlu želela dopovedati, da bi se vse spremenilo, če bi skupaj pobegnili. Dolgo je trajalo, da je sova s svojo modrostjo in znanjem spremenila orlovo mnenje, a ji je uspelo. Orel je spredel, da za vse krivce, ki so se mu zgodile, ni kriv pav, zato je sklenil, da mu ne bo škodil. Njegova največja grožnja se je spreobrnila v nekakšno rešitev.

Kolibri je odklenil še ostale ključavnice kletk, v katerih so bile zaprte ptice. Ptice so poletele v temno širno nebo. Večina jih je že odletela v svobodo, ko je paznik živalskega vrta opazil nemirno dogajanje in odhitel proti pticam. Prijel je pava, a ga je orel napadel iz neba, prestrašil paznika in rešil pava. A kaj, ko pav ni mogel leteti dovolj visoko, da bi preletel ograjo živalskega vrta. Orla je prekla vest, da je imel o pavu toliko grdih misli in da mu je namenil grde besede, zato mu je pomagal in ga dvignil ter ponesel na prostost.

Tam na pečini nad živalskim vrtom sta ju čakala sova in kolibri. Skupaj so dosegli svobodo in enakovrednost.

Sara Rančnik, 9. c

Dobrodelnost, solidarnost, dobrosrčnost – kaj sploh je to?

Vedno znova se sprašujem o dobrodelnosti in solidarnosti in o dobrosrčnosti ... Je to takrat, ko sosedu pomagaš urediti vrt? Je to takrat, ko prijatelju posodiš zapiske? Ali takrat, ko gre za kaj večjega kot malenkosti? Ali je dobro, ko organiziraš zbiralno akcijo papirja za dobrodelne namene ali ko zbereš vse stvari, ki jih ne uporabljaš več, nato prosiš prijatelje in sosede, da storijo enako ter te igrače podariš dobrodelnim organizacijam ... Ali ko preprosto veš, kaj narediti prav.

Dobrodelnost, solidarnost, dobrosrčnost je vse to. In tudi če gre še za tako majhne stvari. Pomembno je, da vemo, da se majhne stvari nadgrajujejo v velike. Če si v življenju dobrodelen, bo na svetu veliko bolje. Če pa začneš še ostale vabiti k dobrodelnosti, bo pa še veliko lepše. Odlično bi bilo, če bi bili vsi ljudje na svetu prijazni in dobrosrčni, a žal ni tako, nekateri bodo trmasto ostajali pri svojem in se ne bodo pustili razsvetliti. Zato misli, da je najbolje, če začnemo vsi ljudje biti dobrosrčni tako, čisto po malem.

Napisala bom naš primer doma, kako smo lahko dobrodelni in solidarni in na koncu še dobrosrčni.

Sestra: »Le kam naj dam svoje stvari?!«

Jaz: »Joj, kaj boš pa s toliko igračami?«

Sestra: »Ja, saj to je problem. Stare so in z njimi se na igram več.«

Jaz: »Ha, pa saj to ni problem! Na, tu imaš vrečo, igrače, s katerimi se ne igraš več, daj vanjo in skupaj jih bova odnesli otrokom, ki jim jih starši ne morejo kupiti. Tvoje so skoraj nove!«

Sestra: »Jaaaa, pa še zaslužili bova!«

Jaz: »Ne, to pa ne gre tako, igrače jim bova podarili!«

Sestra: »Kaaaaj, zakaj ne?«

Jaz: »Ker bova DOBRODELNI.«

Svoje odvečne stvari (oblačila, igrače, potrebščine) lahko podarite ljudem, ki si tega ne morejo privoščiti. Kaj nam pa pomeni bogastvo, če ga ne moremo deliti. Ljudi lahko prizadenejo različne stvari – letos so bile v Sloveniji hude poplave, v katerih je veliko ljudi izgubilo dragocene stvari (pohištvo, denar, dom in najpomembneje družino). Sami pomislite, kaj če ste naslednji vi? Večina ljudi je preživela le zaradi donacij, ki so jih ljudje donirali ubogim ljudem. Iz poplavljenih domov se je veliko ljudi rešilo s pomočjo prostovoljcev in gasilcev, ki so bili tam zaradi svojega dobrega srca.

No, kaj pravite? Ta dobrodelnost je dobra za vse – tako za tiste, ki dajo, kot za tiste, ki dobijo. Bodite dobrodelni in svet bo lepši.

Za ljubezen ne potrebuješ denarja

Nekoč sta živela mož in žena, ki sta imela majhno hčer po imenu Olivija. Staršema je bil pomemben le dar, njuna hči pa je bila dobrega srca in vedno pripravljena pomagati.

Nekega dne se je njen oče vozil iz službe in umrl v prometni nesreči. Njegova žena ni mogla verjeti, kaj se je zgodilo. V prometni nesreči pa ni izgubil življenja le njen oče, temveč tudi brezdomec. Po vsem tem je žena dolgo časa žalovala, bila na trenutke jezna na brezdomca, saj ga je krivila za smrt svojega moža.

Leta so minevala, Olivija pa je rastla. Ko je dopolnila sedem let, je vprašala mamo: »Mami, kdaj se bom vpisala v 1. razred?« Mama pa je sprva molčala, nato ji je odgovorila: »Dragica, zunanji svet je prenevaren. Tukaj si varna pred vsemi.« Olivija pa ni ugovarjala maminim besedam in je ubogala mamo.

Čas je tekel hitreje, kot bi si mislil. Olivija je dopolnila trinajst let. Bila je zelo bistro in lepo dekle. Nekega dne sta bili Olivija in njena domača učiteljica sredi učenja, ko je Olivija vprašala učiteljico, ali sme na stranišče. Učiteljica ji je dovolila, a ji rekla, naj pohiti. Olivija pa se je počutila slabo, saj je lagala. Odšla je namreč v svojo sobo in splezala skozi okno in odšla v svet.

Prišla je do trga, kjer so jo vsi gledali, saj je izgledala zelo bogato. Hodila je po mestu.

Medtem je njeno mamo zelo skrbelo, kje je Olivija, saj je izvedela, da je zbežala. Takoj se je usedla v avto in jo šla iskat.

Olivija pa se je zaljubila na prvi pogled. Še preden je pristopila do fanta, jo je mama zgrabila in jo odpeljala domov. Doma sta se sprli.

Minilo je pet let in Olivija je bila končno spet nasmejana, saj je praznovala svoj osemnajsti rojstni dan in postala je polnoletna, lahko je odločala o sebi.

Vzela je premoženje, ki ga je podedovala po očetu in odšla od doma. S tolikšnim premoženjem bi lahko živela brez skrbi do konca življenja, a ona se je odločila drugače. Vse je podarila in se ob tem počutila srečno in živo.

Mila Stanković Sušec, 6. c

Verzi iz šolskih
klopi

Verzi iz
klopi

Angleščina

Učiteljica govori,
kjer končnica -ing stoji,
vsi vedo,
samo mi ne.

I think velikokrat,
uporabi se,
a kaj pove,
nihče ne ne.

One, two, three štejemo,
do konca ure se dolgo zdi,
da pospravimo stvari
in čimprej domov zbežimo vsi.

Na kosilo, ali kot nas učiteljica angleščine uči,
na lunch odhitimo,
da si želodčke obnovimo.

Brina Volk, 7. a

Slovenščina

Kaj pomeni slovenščina?
Trese se kot šiba na vodi,
besedna zveza brez pomena,
a ko te strah zagleda,
zelo dragocena.

Brez jezika slovenskega,
je vsaka naloga rdeča,
je test velika nesreča.

Poznamo pridevnik, števniki in samostalnik,
še glagol mu sledi,
pripopa pa se mu še prislov s kje, kako in kdaj,
pa ne pozabimo na zaimke,
včasih on, včasih midva, pa moj ali svoj,
če ne vem, čigav,
pa je dovolj že tisti ali ta.

Ednina, dvojina in še množina
spadajo zraven kot ena družina.

Poleg jezika nas še književnost kdaj zamika.
Pesem, proza ali drama,
vse to je vrtiljak besed,
z njimi lepši je nas svet.

Brina Volk, 7. a

Moj spomenik

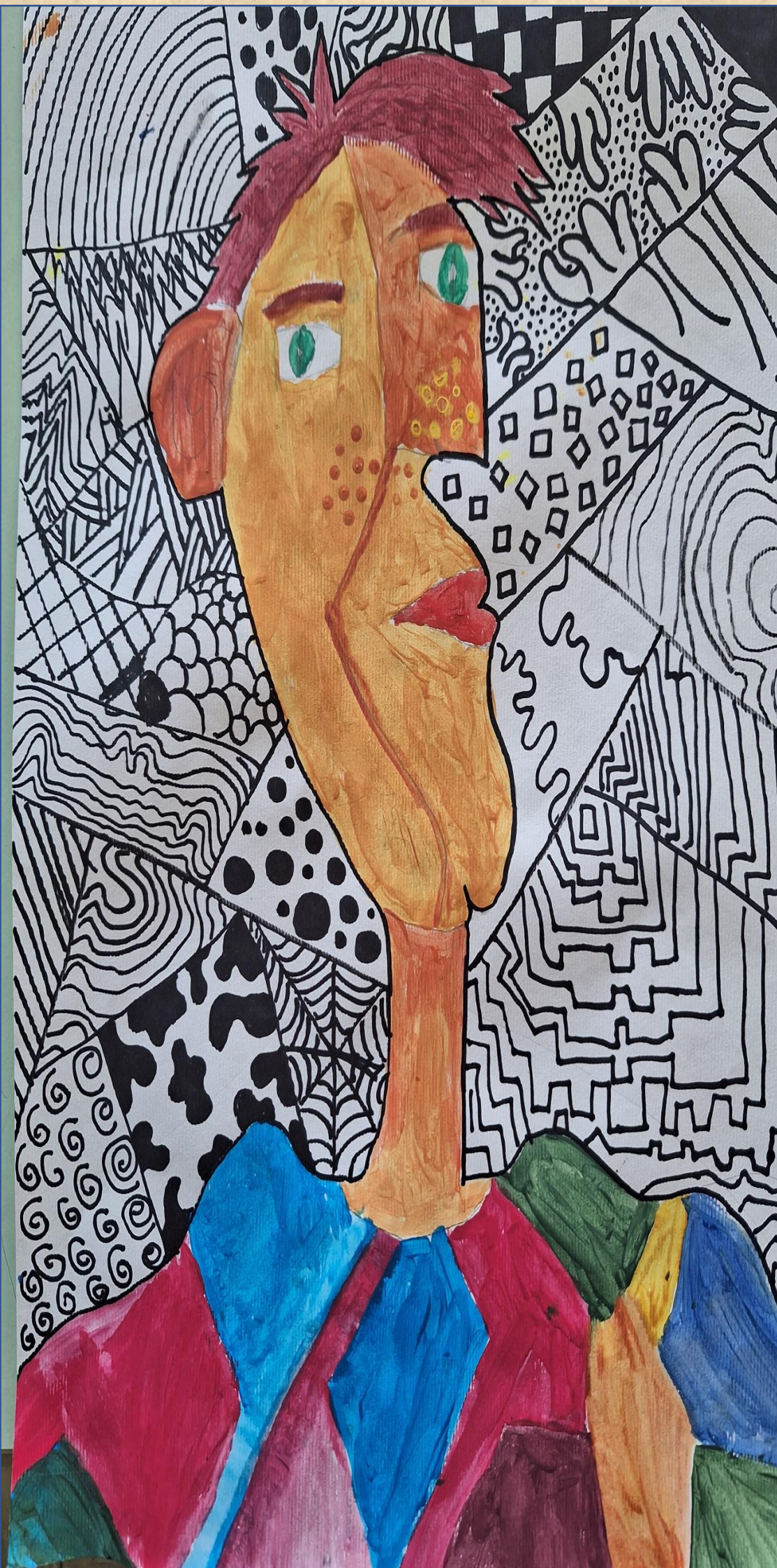
Ko nekoč me več ne bo,
ostali bodo le spomini.
Ko zazrl se boš v nebo,
moj čas izzveni.

Se spomnil me bo,
vsak po malo,
ko bo sonce zasijalo
in dobroto v svet poslalo.

Me po dobrem
bodo poznali.
V svetu turobnem
z mislijo name se nasmejali.
Nekateri se spomnili
bodo po bolečini,
ko obudili jih bodo
žalostni spomini.

Lahko vsak verjame
v tuje trače.
Želim pa si, da zapomni
si me vsak drugače.

Karolina Gril, 9. c

Lonj
a log le
špav
ravn
V glavi
a v srcu
Na jet
a na le
Prelika
da ved
in an

Lonje od malega lovil
a log le redkim je ta pogum vtil
špav na poti veliko težav ravn priti
ravn izginjati ravn jih razbiti

V glavi kultura a pelivaj
a v srcu ravn en uilj vidijo
Na poti marikdo odpade
a na koncu le rajtolijši stane

Prelika je bilo ogromno kvi
da vedaj ravn tam in kip stoji
in vsek le berživno mine njejo hiti.

Matj Lonjac

Marcelinca

Jaz, Marcel, šole nimam rad,
ker je težka kakor grad.

Vse bi naredil,
da boljše ocene bi dobil.

Za učenje meni ni,
ker vsak zvezek mi zbeži.

Zato jaz se bom učil,
da boljše ocene bom dobil.

Marcel Banovšek, 6. c

To sem jaz

Jaz sem Nika,
sem lepa in pika.
Mama rada lika,
zraven pa mene naslika.

Za šolo rada se učim
in petico v zvezek dobim.
Ker vse dobro pač že znam,
lahko to šolsko leto kar končam.

Vedno se rada smejim,
ampak ne kričim.
Kdor me ne mara, naj stran gre
in se nikoli ne vrne.

Imam najboljšo prijateljico,
ime ji je Evelin.
Skupaj pečeva potico
in se preseliva v Berlin.

Nika Straus, 6. c

Moja pesem

Ime mi je Lena
in ko odrastem želim postati Nena.
Kot otrok sem bila vedno ugledna,
vem pa, da sem včasih tudi bedna.

Imam vilinska ušesa,
komaj čakam, da grem v nebesa.

Doma je veliko rezanja,
a bolj malo plezanja.

Lep je tudi pav,
zdaj pa moram iti – čav!

Lena Lalek Vegan, 6. b

Jaz sem

Jaz sem Ajdin.
Rad imam nogomet,
ne pa tudi rokomet.
Jaz sem star šestnajst,
ne pa petnajst.
Rad pijem solo,
vendar nerad hodim v šolo.
Zato v šoli imam najrajši odmor,
saj se takrat s sošolci pogovarjam, kdo je moj nogometni vzor.

Ajdin Bešlagić, 6. b

Zima prihaja

Zima prihaja,
jesen odhaja.

Zima diši po piškotih,
jesen pa po kompotih.

Pozimi gradimo snežake,
jeseni pa vozimo tovornjake.

Mila Stanković Sušec, 6. c

Izgubljeno

Tonem globlje in globlje.
tonem brez konca.
V duši odzvanja mi
spev žalosti.

Iskra svetlobe
je kraj zapustila.
Iz te male sobe
v noč pobegnila.

Zdaj v samoti
iščem svetlobo,
ki zapustila me je,
mi opekla srce.

Karolina Gril, 9. c

Neznanec

Ko ozreš se v neskončni odsev,
pred sabo zagledaš neznanca.
Spominja na tvoj te odmev,
precej mu podoben je napev.

Sprašuješ se, kdo je pred tabo,
zdaj senca si novemu tebi.
Kot veter v tišini v pozabo,
postaneš neznanec sam sebi.

Karolina Gril, 9. c

Strani

Prazne strani v zvezkih,
Vanje pišemo pesmi.
Dolge in kratke,
Grenke in sladke.

Na prazne strani pišemo.
Vsaka stran se enkrat popiše.
Morda se tudi v zgodovino misel zapiše.

Shaia Križan, 9. c

Podrto

Ko svet se podre,
ko smeh zakrhne,
ko moje oči
solza napolne.

Takrat v spanje zletim,
na reki solz bežim
v svet sreče in iluzij,
da svet svoj spet
zgradim.

Shaia Križan, 9. c

POUSTVARJANJE NA PESEM O SONCU (Danilo Gorinšek)

Pesem o soncu

Na gladini rumena barva se blešči,
sonce na nebo hiti.
Dan se lepši zdi, če sonce Zemljo z žarki osvetli.
Sonce, jutri spet čakamo te vsi.
Zlato sonce!

Ela Benčič, 5. C

Pesem o soncu

Sonce me greje in smeh mi
preseje.

Ko se zbudim, vso toploto
dobim.

Res rada ga imam, ker
prinaša mi gretje in poletje.
Ko ga ni, res žalostno se zdi.

Zlato sonce!

Alina Muharemović, 5. C

Pesem o soncu

Sonce je za sošolce,
sonce je za prostovoljce.

Sonce je tam,
kjer so klopce
in sonce je čisto

vsakič tam,
kjer je srce.
Zlato sonce!

Brina Gruber, 5. C

Ko pride božič

Ta pesem naj bo
za vse pobaline,
ki še kar želijo
darila od zime.

Bela snežinka, ki pada,
spomni me na pismo,
nad katerim še vedno ždim.

Joj, kaj vse si še želim.

Božiček bo jezen,
če pretiravam.

A kaj naj mu rečem,
ko še kar piškote pečem?

Vesel bo pozdrava:
»Živijo, Božiček!«,
ki ga zapišem
v listov kotiček.

Naštejem vse, kar želim
in upam, da vse dobim.

Nočeš biti vsiljiv.
»A zdaj sem pa jaz kriv?!«

Evelin Perc, 6. c

Laži o meni

To sem jaz,
pravi as.

Brata imam,
z besedami znam.

Če me kdo vpraša,
jaz nisem neka Maša,
sem pa Evelin

in rada živim!

Kliči me, kakor hočeš,
a z mano se hecati nočeš!

Če pa si res taka tečka,
si lenoba ena a.

Z mano se na zrak postavi,
da bodo pljuča v naravi.

Pravijo tudi, da modre oči imam,
to seveda vem,

če se v ogledalo pogledam.

Zdaj se mi že malo mudi,
zato se hitro predstavi še ti.

Evelin Perc, 6. c

Da naš svet bo lepši

Da naš svet bo lepši,
naj se srce nasmeji.
Da naš svet bo lepši,
naj vse se z besedo reši.

Da svet bil bi rešen,
bi besedo in srce dali.
In če roko s srcem bi dali,
vsak bi bil bolj nežen.

Pa naravo bi rešili
z glavo in roko.
Vse bi naredili,
da naš svet bo lepši
za vsakega otroka.

Shaia Križan, 9. c

Bes iz besede

**Kje bi bili zdaj,
če ne bi besneli?
Če ne bi besede
napačno vzeli?**

**Če bi se enkrat
v miru kaj zmenili?
In se besa
za vselej znebili?**

**Ljudje občutljivi
dandanes so ...
Ne vem, kaj zgodilo
se je s to našo Zemljo?**

Shaia Križan, 9. c

Črna vrtnica

Tesnoba, ki jo čutiš,
je zlobna uganka,
ki jo sam moraš razvozlati.
Kaj čutiš,
tega ne povedo drugi.
Da ti ni lahko,
veš ti in še marsikdo.

Vsaka stvar je lahko prelomnica ali padec,
je veselje ali zmaga.
Pomoč roke prijazne vedno ne pomaga,
so tla premrzla, ovire previsoke
in želja premajhna.

V samoti le ti in smrtna tišina,
le šepet črne vrtnice,
ki besede rešilne cveti.
A njen vonj ti ne pomaga,
ter tvoje srce ga ne razume ...

Brina Volk, 7. a

Kaj je narobe?

Vse, kar vem,
je to,
da pozabiti je težko.

Iz dneva v dan me mine,
da bi sestavila rime.

Nimam volje, ne uspeha, da pozabim te grehe.

Včasih se uščipnem,
da v resnični svet se vrnem.

Še veliko stopnic je do vrha,
da spoznam svoj pravi jaz,
da narobe ne bo več poraz.

Brina Volk, 7. a

Šolsko literarno glasilo Utrinki

Šolsko leto 2023/2024, 1. številka

Uredila: Vesna Penec, prof.

Literarni in likovni izdelki: učenci OŠ Gorica